

[Gammelgaard]

mange år. Den skal vi ikke spille hasard med.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Til hr. Gammelgaard kun én ting: de samme argumenter hørte man i Sverige før gennemførelsen af lønmodtagerfondene i Sverige. Da sagde det svenske industriforbund og den svenske arbejdsgiverforening ved gentagne lejligheder, at investeringerne ville gå i stå, at produktionen ville gå i stå og falde, og at virksomhederne ville flygte til udlandet.

Hvad er der faktisk sket? Investeringerne er steget, produktionen er steget, og der er en kolossal kapitaltilstrømning til Sverige. Hvordan forklarer hr. Gammelgaard det?

Tørnæs (V):

Overskudsdeling og medeje for ansatte i virksomheder har i de senere år optaget en ikke uvæsentlig del af den politiske debat. Det kan dog siges, at spørgsmålet vel er blevet betydelig afdramatiseret i forhold til tidligere.

Det er ikke mere end 2 år siden, at vi her i folketinget behandlede i og for sig det samme forslag. Jeg kan derfor henvise til, hvad jeg ved den lejlighed på venstres vegne gav udtryk for, idet de problemer, som var gældende for 2 år siden med hensyn til obligatorisk overskudsdeling, stort set fortsat er gældende.

Fra venstres side deler vi helt det ønske, der fra mange sider fremkommer om, at ansatte i virksomheder får et tættere tilkynningsforhold til virksomheden, også ved, at det gøres muligt for dem at investere. Det giver klart en helt anden forståelse for erhvervslivets vilkår og nødvendigheden af forskellige foranstaltninger, herunder også nødvendigheden af, at virksomheder har et rimeligt overskud.

Vi mener imidlertid ikke, det er nogen god idé, at medarbejderne via en obligatorisk ordning mere eller mindre tvinges til at investere i en given virksomhed. Vi tror ikke på, at det på nogen måde vil skabe et bedre forhold mellem virksomheden og medarbejderne, dersom man tvinger medarbejderne til via obligatorisk overskudsdeling at investere, så meget mere som der heller ikke synes at være et behov for sådanne investeringer. I de

virksomheder, som heldigvis kan fremvise rimelige overskud nu, oplever vi jo, at overskuddet praktisk talt i fuld udstækning geninvesteres og skaber øget produktion og beskæftigelse.

Det er også svært at se, hvorfor obligatorisk overskudsdeling skal kædes sammen med en fortsat stram indkomspolitik. En stram indkomspolitik betragter vi som et middel og ikke som et mål i sig selv. En stram indkomspolitik er et nødvendigt redskab for at få samfundsøkonomien på fode igen.

Der kan imidlertid være mange andre gode grunde til at give lønmodtagerne bedre mulighed for at blive medejere af erhvervsvirksomhederne. Medejendomsret vil givetvis, etableret under de rigtige former, fremme samarbejdet og den fælles økonomiske interesse mellem virksomhed og medarbejder. Det afgørende er efter vores opfattelse, at en sådan spredning af ejendomsretten bygger på tre hovedprincipper:

For det første at ordningen er frivillig, idet vi som sagt ikke mener, at tvungne ordninger fremmer forståelsen mellem medarbejder og virksomhed.

En anden forudsætning er, at der er valgmuligheder, således at ordningerne kan tilpasses lønmodtagernes individuelle ønsker og den enkelte virksomheds særlige karakter, altså at det er ordninger, hvor der er forskellige valgmuligheder, og ikke et enstrengt system.

Det tredje hovedprincip er, at ejendomsretten skal være personlig, at det er den enkelte medarbejder, der har personlig ejendomsret og dermed dispositionsmuligheder.

Da hovedtendensen i det radikale beslutningsforslag ikke på nogen måde tilgodeser disse tre hovedprincipper, men bygger på en tvungen ordning, hvor man i øvrigt vil få delt virksomhederne op og dermed skabe et skel i forudsætningerne for deres eksistens, kan vi ikke støtte det foreliggende forslag.

Ole Henriksen (SF):

Principielt må man sige om dette beslutningsforslag, at der er ikke sket de store ændringer. Man kan læse nogle enkelte forskelle i bemærkningerne, men vi kan ikke fra SFs side se anderledes på forslaget nu, end vi hidtil har gjort.